

Den næste sag på dagsordenen var:

42) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 39:

Forslag til folketingsbeslutning om tilbagebetaling af strafafgift på skattestigninger i 2003.

Af Klaus Hækkerup (S), Aage Frandsen (SF), Marianne Jelved (RV), Line Barfod (EL) og Mogens Nørgaard Pedersen (KD).

(Fremsat 26/10 2004. Første behandling 30/11 2004. Betænkning 9/12 2004).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Klaus Hækkerup (S):

Dette beslutningsforslag, som Folketinget nu skal tage stilling til, drejer sig om tilbagebetaling af strafafgiften på skattestigningerne tilbage i 2003.

Hvorfor nu det? Jo, fordi der i 2003 var to amter, der overskred regeringens skattestop med 146 mio. kr., og de blev pålagt en strafafgift på 146 mio. kr. Det var ikke noget, vi ønskede, eller noget, vi stemte for, men det var regeringen og regeringens støtteparti, der valgte at gå ud og straffe de to amtskommunale enheder.

Året efter, i 2004, var der ingen overskridelser af skattestoppet, men da vi så når til budgetlægningen for 2005, viser det sig, at skattestoppet er overskredet på det primærkommunale område. Denne gang med 156 mio. kr., altså en lille smule mere, end overskridelsen var på i 2003.

Hvad vælger regeringen så at sige nu, hvad vælger regeringens støtteparti at sige nu? Ja, nu ønsker man ikke, at der skal foretages nogen straf, nogen straffeaktion, eller at der skal indkræves nogen strafafgift.

Det er også fint nok med os, men hvordan kan det være, at der skulle opkræves en strafafgift i 2003, når der ikke skal det i 2005? Er det at behandle kommunerne ens, er det at behandle folk lige, er det, at kommunerne ved, hvad de kan regne med? Nej, det er det lige præcis ikke, og derfor er det fuldkommen rimeligt, at der bliver tilbagebetalt til de kommuner, til de to amter, der i 2003 blev pålagt en meget høj og meget urimelig strafafgift.

Vi ved heller ikke, hvad regeringens politik er fremover, det har vi ikke kunnet få noget svar

på, da vi havde førstebehandlingen af beslutningsforslaget.

Vi er i en situation, hvor regeringen og regeringens støtteparti afviger princippet om lighed for loven, afviger princippet om forudsigelighed i forvaltningen, og vi ved intet om, hvornår regeringen og Dansk Folkeparti vil gribe ind næste gang, hvor stor eller hvor lille overskridelsen skal være. Ingen kommuner kan føle sig trygge, ingen af de nye regioner kan føle sig trygge.

Hvad betyder det her i virkeligheden, det, at man nu ikke griber ind? Det betyder, at regeringens eget skattestop er sprængt, for skatterne er jo steget. Udsagnet om, at ingen skat må stige i kroner eller i procent, er sprængt, for kommuneskatten er steget.

Og det er jo ikke første gang, vi har oplevet, at skattestoppet er blevet udhulet. Da vi behandlede lovforslag nr. L 125 i dag, hvor afgiften på alkoholsodavand og cigaretter blev sat op og på øl og vin ned – det var der en lang debat om – ja, der blev skattestoppet brudt igen i den definition, regeringen selv har valgt at give det.

Så når skatteministeren går ud og siger, at det skattestop, der er indført i Danmark, er hugget i granit, så vil jeg sige, at jeg snarere synes, det er formet i vådt sand; vandet er ved at være væk, skattestoppet er ved at erodere, og sandet er ved at smuldre.

Det er så gennemførelsen af regeringens skattestop. Heroverfor står, at man jo kan spørge: Hvordan har de kunnet få råd til det, hvordan har det kunnet lade sig gøre?

Da den socialdemokratisk-radikale regering fratrådte, afleverede vi en plan, »Danmark 2010«, hvis mål var at halvere statens gæld frem til år 2010. Det forudsatte i de 4 år, hvor den nuværende regering har haft ansvaret for finanspolitikken, at der var et samlet overskud på 90 mia. kr., men rent faktisk har regeringen med de fire finanslovvedtagelser kun opnået at afdrage for 60 mia. kr. Vi er 30 mia. kr. bagud i forhold til »Danmark 2010« med afviklingen af gælden i Danmark, og når regeringen påstår, at den fastholder »Danmark 2010«, er det uden hold i virkeligheden og de handlinger, der er blevet gennemført.

KL. 16.15

Den næste betænkning, man kan have i forhold til det indgreb, regeringen har foretaget, er at spørge sig selv: Hvordan har regeringen så egentlig håndteret det her over for kommunerne? Er der tale om en fair og rimelig behandling?

Lad os prøve at se på et par eksempler.